

Gelovige gezinnen inspireren en verrijken

‘Koesteren is ook geloof doorgeven’

1+1=3, familie waar ik meer in zie.

Onder die titel houdt de Interdiocesane Dienst voor Gezinspastoraal de eerste interdiocesane familiedag. Op het programma staat ook een werkwinkel over ‘Het huis van vertrouwen’. Han Koole en Katie Velghe van Gezinspastoraal Gent lichten dat boeiende concept van geloofscommunicatie toe.

SARAH VANGHELUWE | ‘Het huis van vertrouwen’ is een model voor geloofscommunicatie met kinderen. Katie Velghe werkte het uit en haar collega Han Koole leidt op de familiedag de werkwinkel daarover. Het initiatief heeft het bewust over geloofscommunicatie en niet over geloofsoverdracht. “Het is niet toevallig dat Jezus in het evangelie kinderen centraal stelt in het Rijk Gods”, zegt Velghe. “Geloofscommunicatie werkt in twee richtingen, want ook als volwassenen kunnen we veel leren van kinderen over geloof.” “Geloof is ook al lang niet meer iets monolithisch”, vult Koole aan. “Daarom gaat het niet meer op over geloofsoverdracht te spreken.”

‘Het huis van vertrouwen’ legt laagdrempelig, aan de hand van het beeld van een huis, uit hoe ouders en grootouders aan hun kinderen en kleinkinderen een vorm van zingeving, van vertrouwen in het leven en in een liefdevolle God kunnen doorgeven. “Dat is toch de droom van alle ouders: hun kind een gevoel van vertrouwen meegeven, zodat ze stevig in het leven kunnen staan”, zegt Velghe. De fundamenten van dat huis zijn geloof, hoop, liefde en leven. De eerste drie zijn een bekend trio, maar ook geloof, liefde en leven zijn onafscheidelijk. Ze zijn gebaseerd op hetzelfde Indogermaanse woord ‘liuan’, dat een positieve waarde of manier van leven omschrijft.

De bodem die op die vier waarden wordt gebouwd, is lichamelijke zorg. “Koesteren is de meest laagdrempelige manier van geloof doorgeven, hoe gek dat ook mag klinken”, zegt Velghe. “Door lichamen contact geef je een kind een gevoel van vertrouwen door.” “Het gaat in tegen het beeld dat geloof louter

Verhalen zijn van onschatbare waarde in geloofscommunicatie.

een kwestie is van nadenken, van je bovenste vijftien centimeter”, zegt Koole. “Dat klopt niet, geloof is eigenlijk heel lichamenlijk. God is niet voor niets mens geworden in Jezus.”

‘Het is niet toevallig dat Jezus in het evangelie kinderen centraal stelt in het Rijk Gods’

Op de bodem komen de muren, die bestaan uit regels en grenzen. Muren kunnen, net als regels en grenzen, zowel een positieve als negatieve bijklank hebben. Ze kunnen beperken, maar ook net geborgenheid bieden. Als ze zijn gebaseerd op liefde en respect, laten ze

vertrouwen groeien. De binnenmuren van het huis bieden structuur en ritme. Structuur is een sleutelwoord in de opvoeding, maar ook een basiskentmerk van ons leven: dag en nacht, de seizoenen, werkweek en weekend, het zijn maar enkele voorbeelden van hoe ons leven is gestructureerd. Ook geloof kent structuur: afgebakende heilige plaatsen, bijvoorbeeld, en de kerkelijke kalender. De ‘liturgische jaar-krans’ biedt opvoeders van vandaag de kans de onderdelen een eigen invulling te geven.

De vensters van het huis zijn verhalen, die kinderen de wereld leren kennen. “Verhalen zijn een persoonlijke passie van me”, geeft Velghe – ze is germaniste van opleiding en auteur – toe. “Maar ik geloof erg in de kracht van verhalen. Ze kunnen je pakken, zodat je ze niet meer vergeet. Mijn jongste dochter van zes krijgt in de godsdienstles op school sprookjes voorgelezen. Die doen kinderen, zonder dat daarbij veel uitleg moet worden gegeven, al kennismaken

met heel wat waarden. Ze zijn een ideale voorbereiding op Bijbelverhalen. Toch is het jammer dat verhalen tegenwoordig vaak worden afgedaan als ‘maar’ verhalen.

Ze zijn niet waar gebeurd, of ze kunnen niet echt zijn, dus zijn ze minderwaardig.” “Bijbelverhalen leren kinderen ook het verschil kennen tussen realiteit en fictie”, vertelt Koole. “We geloven dat Jezus echt heeft geleefd, maar weten ook dat hij wellicht niet echt over water heeft gelopen. Maar daarom is zo’n verhaal niet minder waard, want het leert ons iets. Ik merk dat bijvoorbeeld mijn zoon, die licht autistisch is en vaak dingen erg letterlijk neemt, daar erg mee bezig is.”

Een huis kan ook niet zonder leidingen die water en elektriciteit leveren. Ook Jezus noemde zichzelf “het licht” of “het levende water” en is een bron van leven. Contact maken met die bron van leven, er leidingen naar leggen, kan in gebed. Velghe: “Bidden is praten met God, zegt men wel eens. Maar is het zo eenvoudig? We willen mensen doen inzien dat er zoveel manieren van bidden zijn als er mensen zijn. Je hoeft niet stil en met gevouwen handen te zitten om te bidden. Ook voor kinderen met ADHD zijn er manieren om te bidden, actieve weliswaar.” Waar ouders zich wel voor moeten hoeden, is kinderen het beeld geven dat God een soort tovenaars is die al je wensen vervult.

Het sluitstuk van het huis is een ruim dak, een overkoepelende kerkgemeenschap die verder reikt dan het gezin. Zo’n gemeenschap kan inspireren en beschermen, maar er kan ook een punt komen dat kinderen niet meer van dat dak moeten weten. Hoe dan ook, het huis ziet er nooit uit zoals het was ontworpen. ■

Eerste interdiocesane familiedag

De interdiocesane familiedag vindt op zondag 18 oktober plaats van 9.30 tot 17 uur in de Oude Abdij van Kortenberg. In de voor- en namiddag kunnen ouders kiezen uit een reeks werkwinkels, waaronder ‘Het huis van vertrouwen’ met Han Koole. Katie Velghe geeft er een over ‘gebed in het gezin’. “De Schrift is voor kinderen toegankelijker dan je zou denken. Al hebben zij inderdaad het meest aan kinderbijbels, toch kunnen ze genieten van het plechtstatige taalgebruik uit vooral wat oudere Bijbelvertalingen.”

Voor baby’s, peuters en kleuters wordt in opvang voorzien. Lagereschoolkinderen en tieners kunnen ook werkwinkels volgen. De dag wordt besloten met een gezinsviering. Deelnemen kost € 1 per kind en € 2 per volwassene, met een maximum van € 6 per gezin. Inschrijven kan nog tot 3 oktober op 016/32.84.29 of idgp@kerknet.be. (SV)

www.gezinspastoraal.be.

